

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review מבאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
מקרא-key	

Talmud Navigator									
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ					מאן דאמר	יומא-אמר להם הממונה			
לב.	◊					תנו רבנן:	(ויקרא טז) ובא אהרן אל אהל מועד, למה הוא בא? אינו בא אלא להוציא את הכף ואת המחתה וכל הפרשה כולה נאמרה על הסדר, חוץ מפסוק זה.		
לב.				א		מאי טעמא?			
לב.	◊			!		רב חסדא:	גמירי, חמש טבילות ועשרה קידושין טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, ואי כסדרן - לא משכחת להו אלא שלש טבילות וששה קידושין.		
לב.	◊				◆	תנאי, אמר רבי יהודה:	מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - תלמוד לומר ובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הבד ורחץ בשרו במים במקום קדוש ולבש את בגדיו ויצא ועשה, הא למדת: שכל המשנה מעבודה לעבודה טעון טבילה.		
לב.	◊				◆	רבי:	מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - שנאמר (ויקרא טז) כתנת בד קדש ילבש ומכנסי בד יהיו על בשרו ובאבנט בד יחגר ובמצנפת בד יצנף בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם, הא למדת שכל המשנה מעבודה לעבודה - טעון טבילה, ואומר בגדי קדש הם - הוקשו כל הבגדים כולן זה לזה.		
לב.	◊						וחמש עבודות הן: תמיד של שחר בבגדי זהב, עבודת היום בבגדי לבן, אילו ואיל העם בבגדי זהב, כף ומחתה בבגדי לבן, תמיד של בין הערבים בבגדי זהב, ומנין שכל טבילה וטבילה צריכה שני קידושין - תלמוד לומר ופשט ורחץ ורחץ ולבש.		
לב.	◊				◆	רבי אלעזר ברבי שמעון	קל וחומר, ומה במקום שאין טעון טבילה - טעון קידוש, מקום שטעון טבילה - אינו דין שטעון קידוש? אי מה להלן קידוש אחד אף כאן קידוש אחד תלמוד לומר (ויקרא טז) ובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הבד אשר לבש. מה תלמוד לומר אשר לבש? כלום אדם פושט אלא מה שלבש אלא, להקיש פשיטה ללבישה: מה לבישה טעון קידוש - אף פשיטה טעון קידוש.		
לב.	◊					רבי יהודה:	מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - תלמוד לומר ובא אהרן אל אהל מועד ורחץ את בשרו במים במקום קדוש, הא למדת שכל המשנה מעבודה לעבודה טעון טבילה		
לב.	◊			ז			אשכחן מבגדי לבן לבגדי זהב, מבגדי זהב לבגדי לבן מנין?		
לב:	◊				!	תנא דבי רבי ישמעאל:	קל וחומר, ומה בגדי זהב שאין כהן נכנס בהן לפני ולפנים - טעון טבילה, בגדי לבן שנכנס בהן לפני ולפנים - אינו דין שטעון טבילה?		
לב:	◊				ז		איכא למפרך: מה לבגדי זהב - שכן כפרתן מרובה.		
לב:	◊				!		אלא, נפקא ליה מדברי.		
לב:	◊					אמר רבי:	מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - תלמוד לומר כתנת בד קדש ילבש, הא למדת שכל המשנה מעבודה לעבודה שטעון טבילה.		
לב:				ז			אשכחן מבגדי זהב לבגדי לבן, מבגדי לבן לבגדי זהב מנין?		
לב:	◊				!	תנא דבי רבי ישמעאל:	קל וחומר, מה בגדי לבן שאין כפרתן מרובה - טעונין טבילה, בגדי זהב שכפרתן מרובה - אינו דין שטעונין טבילה?		
לב:	◊				ז		איכא למפרך: מה לבגדי לבן - שכן נכנס בהן לפני ולפנים.		
לב:	◊				!	היינו דקתני:	ואומר בגדי קדש הם ורחץ את בשרו במים ולבשם.		
לב:	◊						וחמש עבודות הן: תמיד של שחר בבגדי זהב, עבודת היום בבגדי לבן, אילו ואיל העם בבגדי זהב, כף ומחתה בבגדי לבן, תמיד של בין הערבים בבגדי זהב, ומנין שכל טבילה וטבילה צריכה שני קידושין - תלמוד לומר ופשט ורחץ ורחץ ולבש.		
לב:				ז			האי בטבילה כתיב		
לב:	◊				!		אם אינו ענין לטבילה, דנפקא ליה מבגדי קדש הם - תנהו ענין לקידוש.		
לב:				ז			ולכתביה רחמנא בלשון קידוש		
לב:	◊				!		הא קא משמע לן דטבילה כקידוש, מה קידוש - במקום קדוש, אף טבילה - במקום קדוש.		
לב:				ז			ורבי יהודה, קידוש מנא ליה?		
לב:	◊				!	[רבי יהודה]	נפקא ליה מדברי אלעזר ברבי שמעון.		
לב:	◊					רב חסדא:	הא דרבי מפקא מדברי מאיר ומפקא מדרבנן. מפקא מדרבנן - דאילו רבנן אמרי כשהוא לבוש מקדש, ואיהו אמר כשהוא פושט מקדש. ומפקא מדברי מאיר, דאילו רבי מאיר אמר: הך קידוש בתרא - כשהוא לבוש מקדש, ואיהו אמר - כשהוא פושט מקדש.		
לב:	◊					רב אחא בר יעקב:	הכל מודין בקידוש שני שלובש ואחר כך מקדש, מאי טעמא - דאמר קרא (שמות ל) או בגשתם אל המזבח, מי שאינו מחוסר אלא גישה, יצא זה שמחוסר לבישה וגישה.		
לב:	◊					רב אחא בריה דרבא לרב אשי:	לא רב חסדא אית ליה דרב אחא, ולא רב אחא אית ליה דרב חסדא. דאם כן לרבי הווי ליה חמיסר קידושין.		

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מאן דאמר	יומא-אמר להם הממונה										
הביאו לו את התמיד קרצו וכו'.	מימרא										■
מאי קרצו?											^
עולא:	לישנא דקטלא הוא.										◇
רב נחמן בר יצחק:	מאי קרא - (ירמיהו מו) עגלה יפהפיה מצרים קרץ מצפון בא בא.										◇
מאי משמע?											^
כדמתרגם רב יוסף:	מלכא יאי הוה מצרים, עממין קטולין מציפונא ייתון עלה.										!
קרצו בכמה?											^
עולא:	ברוב שנים.										◇
וכן אמר רבי יוחנן:	ברוב שנים.										◇
דאמר ריש לקיש:	ואף ריש לקיש סבר ברוב שנים.										◇
לפי ששנינו:	וכי מאחר ששנינו: רובו של אחד כמוהו, למה שנינו: רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה?										◇
	הביאו לו את התמיד, קרצו ומירק אחר שחיטה על ידו, וקיבל את הדם וזרקו.										◇
	יכול לא מירק יהא פסול.										■
	יכול לא מירק יהא פסול? אם כן הויא ליה עבודה באחר										ז
ותניא:	כל עבודות יום הכפורים אינן כשרות אלא בן										ז
הכי קאמר: [ריש לקיש]	יכול יהא פסול מדרבנן, לכך שנינו: רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה										◇